

Eloseurat Ylivieska 6.9.2015 (seurapuhe Ylivieskan kirkossa)

Maakunnalliset Ylivieskan Herättäjän Eloseurat näyttävät pysyvän paikallaan vaikka elo ei olisikaan vielä pelloilla kypsää. Eloa puidaan vasta aivan etelässä. Sielläkin vasta aloitellaan. Näin ainakin tehtiin Helsingin lähellä lauantaina. Mutta Seurojahan voi aina pitää. Ainahan niitä tulisi pitää. Nivalassa on kuulemma muinoin pidetty seurat joka kerta kun esimerkiksi kamari on saatu uudelleen tapiseerattua. Perimätieto niin kertoo.

Sitten jo toiseen asiaan: Apostoli Paavali sanoo: ”Mutta koska meillä on sama uskon Henki, niin kuin kirjoitettu on: ”Minä uskon, sen tähden minä puhun”, niin mekin uskomme, ja sen tähden me myös puhumme.” ” (2. Kor. 4:13). Ja juuri siksihän minäkin tässä puhun. Eihän olisi mitään mieltä puhua, ellei usko. Sehän olisi järjetöntä. Paavali sanoo vielä: ”minä tunnen hänet, johon minä uskon” (2. Tim. 1:12). Minäkin tunnen Hänet, johon uskon, sillä mitä mieltä olisi siinä jos ei tuntisi häntä johon sanoo uskovansa. Sehän olisi pelkkää haavetta, arvelua ja uskomusta, ei kristillistä uskoa. Vain usko tekee ihmisen vanhurskaaksi.

Uskolla ovat Jumalan ihmiset omistaneet lupauksen sanat niin Vanhassa kuin Uudessa testamentissa. Siksi Heprealaiskirjeessä sanotaan: ”ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät” (Hepr. 11:6). Tämän sanan jälkeen on luettelo kaikista niistä ihmisistä jotka uskon kautta tekivät mahdottomatkin mahdollisiksi. Jesaja-profeetta ennusti tulevasta Messiaasta, Jumalan vanhurskaasta palvelijasta, jonka tunteminen vanhurskauttaa monet (Jes. 53). Pelastuminen tulee todeksi uudessa liitossakin kun ihminen oppii tuntemaan Jeesuksen Kristuksen. Samalla ihminen on löytänyt totuuden. Jeesus on Tie, Totuus ja Elämä. Ja uskoessaan totuuteen, totuus tekee samalla ihmisestä vapaan. Vapaa on tuolloin vapaa kaikesta tuomiosta. Häntä ei tuomita tässä, eikä tulevassa maailmanajassa. Ja juuri siksi hänellä on iankaikkinen elämä.

Mutta palataan vielä hetkeksi lopelto-aiheeseen. Herra Jeesus Kristus sanoo: ” ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” ” (Matt. 9:37,38). Leikkaamatonta viljaa on paljon. Ne pitäisi koota iankaikkisiin aittoihin. Ruumenet ja oljet kootaan yhteen ja ne palavat. Jumala tekee kyllä työnsä. Kerran, lopunajalla, Kristus heittää enkeliensä kanssa sirppinsä maan eloa korjaamaan. Ja silloin koko elo tulee lopullisesti korjattua (Ilm. 14:15–19). Toisin kuin meidän elopelloillamme, ihmisvainioilla, elo on jo kypsää. Me olemme tuo elopelto. Mutta ennen kuin satoa voidaan korjata, tulee olla myös kylväjiä. Jotkut ihmiset Jumala opettaa kylvämään. Näin on kylväjiä ja leikkaajia. Toiset kylvävät, toiset leikkaavat. Molemmat saavat palkkansa. Palkkalaisille palkka on sama, meni pellolle aamulla, keskipäivällä, vai vasta illemmalla. Kysymys on armopalkasta. Mutta mennä pitää eikä seisoskella kylillä ja toreilla joutilaana. Vain siten saa palkkansa.

Mutta jos me olemme Jumalan eloa, miten tulemme Jumalan viljaksi? Jeesus opettaa sitä meille: ” ”Totisesti, totisesti: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon. ” ” (Joh. 12:24). Eli jos jäämme tähkäämme jäämme hyödyttämättömäksi jyväksi. Mutta jos – ja tämä on vaikeaa - suostumme putoamaan kylmään maahan ja sinne kuolemaan, kasvatamme kuolemallamme uuden korren. Tämä korsi voi tuottaa monikymmenkertaisen sadon. Mutta se kaikki tarkoittaa itsensä kieltämistä ja suostumista ristiin ja vaivaan ja lähtemistä seuraamaan Ristinmiestä. Jeesus on sen sanonut: ” ”Joka rakastaa elämäänsä, kadottaa sen, mutta joka tässä maailmassa panee alttiiksi elämänsä, saa osakseen ikuisen elämän. ” ” (Joh. 12:25).

Oletko sinä tähän valmis ja kieltämään itsesi ja panemalla sen alttiiksi muiden edestä? Vai haluatko elää oman tahtosi elämää, mutta kadottamaan samalla ikuisen elämän? Muita vaihtoehtoja ei Jeesus Kristus juuri esitä. Edessä on ahdas portti. Ei siis kannata kokeilla muita konsteja. Olemme kaikki samassa asemassa. Pappikaan ei pääse taivaaseen sakastin kautta vaan seurakuntalaisten lailla hänenkin on mentävä elämän tielle

ahtaan portin kautta. Tämä on faktaa. Saarnaaja Aku Rätty kuvasi aikanaan tuota porttia: Edustalla on paljon kansaa. He seisovat siinä ja mukauttelevat kivillä niitä jotka menevät portista sisälle. Pilkkaavat ja nimittelevät milloin miksikin. He kivittävät menijöitä koska heidän sydämensä ei ole murtunut eikä särkynyt. Ja kuitenkin, jopa Saulus Tarsolainen meni kerran siitä portista läpi koska Kristus oli pudottanut hänet ratsun selästä ja lyönyt sokeudella.

Sellainen se portti on ja tie on kaita joka vie elämään. Ja harvat ovat ne jotka sen löytävät. Ja kuitenkin kaikki saavat tulla. Kaikki saavat juoda elämänveden virrasta. Ketään ei heitetä ulos joka sisälle tulee. Jokainen joka sydämensä avaa saa Kunnian Kuninkaan vieraakseen. Elojuhlat alkavat. Ne eivät lopu koskaan. He saavat nauttia elämän leipää. Ja kaikki tämä koska Kristus on heidät lunastanut verellään. Vanha Siionin virsi sanoo: ”Jeesus ei meilt’ muuta vaadi kun vain sydämemme saa” (WSV 55:1). Sitä tässä kysytään. ”Hänet Jumala on asettanut sovitushriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi” (Room. 3:25). Siitä se elämä alkaa ja jatkuu. Siitä seuraa sitten ne muut eväät. Tunte-
net tämän elämäntien? Aamen.

Ylivieskan kirkko paloi pääsiäislauantaina 36.3.2016.

Kuvia kirkosta ja sen palosta:

(Vastaava äänite on tehty jälkiäänityksenä tähän tekstiin)